

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.040 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 85.415/VII-19.030**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MATHIJSEN,
 kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
 Bolwerksquare 1A - Naamsepoort

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Birmaanse nationaliteit, op 2 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MATHIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 1 oktober 1998 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 26 oktober 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 11 februari 1999 en 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Bangla machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Van Bladel.

Betrokkene, die verklaarde de Birmese/Myanmarese nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben omwille van zijn etnische afkomst en religieuze overtuiging (Rohingya-moslim).

Nadat zijn zus in 1978 door militairen zou zijn verkracht en gedood, zou betrokkene familie naar Bangladesh zijn gevlucht. Daar zou ze tot haar repatriëring naar Birma/Myanmar in 1979 in een vluchtelingenkamp hebben verbleven, waar betrokkene broer van ontbering zou zijn omgekomen. Eens terug in Birma/Myanmar zouden er weinig problemen zijn geweest, maar op 26 maart 1992 zou betrokkene bij een legeractie tegen zijn dorp zijn opgepakt en naar het militair kamp van Parangpur overgebracht, waar hij zou zijn mishandeld. Op 25 augustus 1992 zou hij er echter in zijn geslaagd te ontsnappen, waarna hij meteen naar Bangladesh zou zijn gevlucht. Daar zou hij eerst een negental maanden in Mohashkali en vervolgens in Dhaka hebben geleefd en gewerkt. Aangezien men begin augustus 1998 echter van zijn etnische origine op de hoogte zou zijn gekomen, zou hij Bangladesh, uit vrees voor een repatriëring, op 16 augustus 1998 zijn ontvlucht om, via o.a. India en Italië, op 1 oktober 1998 in België aan te komen, waar hij diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

Vooreerst dient erop gewezen dat er enige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas, daar hij, in de loop van zijn asielprocedure, meerdere ongerijmde verklaringen heeft afgelegd. Zo vermeldde hij bijvoorbeeld noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch in zijn 'Aanvraag tot erkenning als vluchteling' iets over de eerste vlucht van zijn familie naar Bangladesh en sprak hij zichzelf ook tegen met betrekking tot de omstandigheden waarop in

augustus 1998 bekend zou zijn geraakt dat hij Rohingya zou zijn (cfr. "mensen uit de buurt kwamen het te weten, maar ik weet niet hoe" (Dienst Vreemdelingenzaken) versus werkgever politie op hoogte gebracht naar aanleiding van een incident waarbij betrokkene zou zijn betrokken maar dat in wezen op een misverstand zou berusten (Commissariaat-generaal)).

Vervolgens dient ook opgemerkt dat er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij betrokkenes verklaring Rohingya-moslim te zijn.

Ten eerste dient immers aangehaald dat hij het antwoord op enkele meer specifiek naar het dagelijkse Rohingya-leven in Arakan toe gerichte vragen niet (correct) kon weergeven. Zo is het bijvoorbeeld zo goed als ondenkbaar dat hij, als Rohingya, niet zou weten wat de begrippen 'malawi' en 'MI' juist betekenen.

Ten tweede dient ook gesteld dat betrokkene verklaarde met de lokale boeddhisten in zijn eigen, niet-Birmaanse, taal te communiceren, terwijl uit de informatie (cfr. o.a. info van de "Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge" en van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) waarover het Commissariaat-generaal beschikt, nochtans blijkt dat in streken waar zowel Rohingya's als boeddhisten samenwonen de taal van laatstgenoemden, het Arakanisch Birmaans, juist diegene is waarin beide bevolkingsgroepen met elkaar communiceren.

Door dergelijke ongerijmde verklaringen komt betrokkenes vluchtrelaas, dat geheel op zijn vermeende etnische origine is gebaseerd, uiteraard in een totaal ander daglicht te staan, waardoor aan zijn verklaringen geen geloof meer kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3. Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt: "dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar (sic) beslissing wel met redenen heeft omkleed, maar dat de motivering te kort komt. Inderdaad, volgens de Conventie van Genève van 1951 dient als vluchteling te worden beschouwd de personen (sic) die "gegronde vrees voor vervolging" kunnen aantonen.

Zoals bekend, geeft deze bewoording uiting aan het feit dat de definitie van de kandidaat-vluchteling tegelijkertijd een subjectieve (vrees) en een objectief (gegrond) element bevat."

3.1. Overwegende dat, in een eerste middel, de verzoekende partij de gebrekkige motivering wat de subjectieve elementen betreft aanklaagt;

3.2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel de verzoekende partij stelt dat geen vergelijking zou mogen worden gemaakt tussen haar verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze welke werden afgelegd op het Commissariaat-

generaal; dat zij betoogt dat de eerste verklaringen "kort en bondig" zijn, en werden afgegeven via een tolk, buiten de tegenwoordigheid van een onafhankelijke derde, en werden weergegeven in standaard-termen, zoals "ongeloofwaardig", "vaag" en "algemeen";

3.2.2. Overwegende dat uit de stukken blijkt dat het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken twee uur heeft geduurd; dat daardoor alleen reeds wordt tegengesproken dat de verklaringen "kort en bondig" zijn;

Overwegende dat het de verzoekende partij steeds vrij stond opmerkingen betreffende de tussenkomst van de tolk te formuleren bij het ondertekenen van het verhoorverslag; dat de verzoekende partij dit niet heeft gedaan; dat zij ook in haar dringend beroep geen opmerkingen hieromtrent heeft geformuleerd;

Overwegende dat voor het overige in het eerste onderdeel kritiek wordt geformuleerd op de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat deze beslissing echter werd opgeslorpt door de bestreden beslissing van de commissaris-generaal; dat deze kritiek niet dienstig is;

3.3.1. Overwegende dat in een tweede onderdeel kritiek wordt geformuleerd op de "taalargumenten" die de commissaris-generaal aanhaalt om te twijfelen aan de bewering van de verzoekende partij dat zij Rohingya-moslim is;

3.3.2. Overwegende dat de commissaris-generaal het niet nodig vond in de bestreden beslissing te zeggen wat de begrippen "mi" en "malawi" zouden betekenen; dat weliswaar de motiveringsplicht niet inhoudt dat ook het waarom van de uitgedrukte motieven moet worden uiteengezet, maar dat de verzoekende partij en de Raad van State dan over de desbetreffende gegevens moeten kunnen beschikken, teneinde de juistheid van het motief na te gaan; dat het te betreuren valt dat noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier gegevens voorhanden zijn die het toelaten onmiddellijk na te gaan of de bedoelde begrippen eenvoudige, courante termen zijn, die iedere Birmaan, ongeacht zijn intellectuele vorming of vermogens zou moeten kennen, dan wel dat het om ongebruikelijke uitdrukkingen gaat; dat uit de memorie van antwoord blijkt dat "malawi" geestelijke betekent, en "mi" de vertaling is van vuur;

Overwegende echter dat voornoemde vaststelling niet het enige weigeringsmotief is; dat de twijfel van de commissaris-generaal aan de hoedanigheid van Rohingya-Moslim van de verzoekende partij ook ingegeven is door de omstandigheid dat door de verzoekende partij blijkbaar onjuiste informatie werd gegeven over de taal waarin de plaatselijke bevolking communiceert; dat de commissaris-generaal aangeeft waar hij de

informatie, waarop hij zijn vaststelling steunt, vandaan haalt; dat de geloofwaardigheid van deze bronnen door de verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld;

Overwegende dat de verzoekende partij geen kritiek formuleert op de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij in de loop van de asielprocedure ongerijmde verklaringen, zoals nader aangegeven in de bestreden beslissing, heeft afgelegd; dat deze laatste vaststelling, samen met deze hierboven omschreven, redelijkerwijze volstaan om de asielaanvraag als bedrieglijk te bestempelen;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

3.4.1. Overwegende dat in een tweede middel de afwezigheid van motivering betreffende de objectieve elementen wordt ingeroepen;

3.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij nalaat de ingeroepen toestand in haar land van herkomst te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat de loutere verwijzing naar rapporten niet volstaat, te meer daar het niet vaststaat dat de verzoekende partij zou behoren tot de groep van de Rohingya-moslims ;

Overwegende dat zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de commissaris-generaal overigens terecht beslist heeft dat de aanvraag bedrieglijk was; dat er dan ook geen verder onderzoek meer gevoerd diende te worden naar de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij;

Overwegende dat het tweede middel evenmin gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig oktober tweeduizend en één, door

Mevr. M.-R. BRACKE kamervoorzitter,

de H.. L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE